

[Ingerlise Koefoed]

idé, at der skulle vises solidaritet med dem, der har sværest ved at klare sig. Denne regerings politik har det stik modsatte fortegn.

At de forskellige partier inden for enheden Schlüterregeringen kan stå som udtryk for en fælles ideologi, fik vi meget klart bevist gennem regeringens ændringsforslag til finanslovsforslaget. Her taler jeg om de oprindelige ændringsforslag. Selv om noget er blevet mildnet siden hen, skal det ikke glemmes, at denne regerings udspil i folketingssalen gennem lovforslag og i finansudvalget gennem ændringsforslag til finanslovsforslaget helt ensidigt har villet ramme de mennesker, som har det dårligst: de arbejdsløse, de lavtlønnede børnefamilier, de ufaglærte og specielt de ufaglærte kvinder.

Alle regeringspartier har desuden stået bag de ændringsforslag, som betyder: En arbejdsmiljøpolitik, der sætter profitten langt over et sundt arbejdsmiljø. En energipolitik med hovedvægten på udviklingen af atomkraft. En trafikpolitik, der begunstiger privatbilismen. En børneinstitutionspolitik, der gør det dyrere at have børn i vuggestue, i børnehave og på fritidshjem. En boligpolitik, der betyder dyrere boliger for langt de fleste og en stærk privatisering af boligsektoren. En arbejdsmarkedspolitik, der lader de unge fuldstændig i stikken ved bl. a. at ville afvikle jobskabelsordningen og nedlægge ungdomsgarantiordningen. Og en sundhedspolitik, der gør børnetandpleje, børnesundhedspleje og medicin dyrere og plejehjemmene og de ældres forhold i det hele taget dårligere.

Tendensen i det, regeringen selv er kommet med, er klar nok, og det har gjort det nemt for os i SF at afvise alle de forslag i dette finanslovsforslag, som er udtryk for de fire regeringspartiers enighed om, at det er og bliver de svageste skuldre, der skal bære det tungeste læs.

Det har været en noget forbløffende oplevelse, at vi i al den tid, hvor vi har talt om ændringsforslag til finanslovsforslaget og om regeringens politik i det hele taget, har haft meget svært ved at få ud af finansministeren, hvad disse ting vil betyde for beskæftigelsen. Vi er blevet mødt med – og befolkningen er blevet snydt med – at denne regerings politik var så ny og så differentieret, at der ikke fandtes en model til at regne konsekvenserne ud. Men vi har selvfølgelig også i pressen set ministre udtrykke vrede over, at økonomer

rundt omkring godt kunne regne, og at de forudså en stor arbejdsløshed i kølvandet på Schlüterplanens såkaldte genopretning af den danske økonomi. Derudover har vi hørt en del om det investeringsprogram, som regeringen ville komme med, og hvad det ville betyde. Men at regne det med ind i finanslovsforslaget kunne der altså ikke være tale om. Nu har vi set investeringsprogrammet, og vi forstår sådan set godt, at dette forslag, der på alle måder sætter sin lid til kræfternes frie spil, ikke er så nemt at regne ind i et finanslovsforslag.

I forbindelse med programmets fremlæggelse er der kommet nogle beregninger af, hvordan arbejdsløsheden vil udvikles: mindst 25.000 flere arbejdsløse i den nærmeste fremtid, hedder det. Når man taler med finansministeren og økonomiministerens om det, så får man ærlig talt indtryk af, at de læner sig tilbage i stolen og siger: det er jo bare ærgerligt med al den arbejdsløshed, men det er i øvrigt den forrige regerings skyld, at det hele ser så sort ud, som det gør.

Det eneste svar, de har på arbejdsløsheden, er, at så må der jo gøres en endnu større indsats for at skærpe konkurrenceevnen, så må lønarbejdere og bistandsmodtagere og de arbejdsløse vise endnu større tilbageholdenhed i deres krav, for, hedder det mellem linjerne, det er jo deres umådeholdne krav om en rimelig levestandard, der har ført Danmark ud i denne økonomiske krise, som kun kan rettes op, hvis den enkelte nederst ved bordet tager sig alvorligt sammen og lader være med at kræve ind.

Man kan selvfølgelig spørge sig selv, om finanslovsforslaget var kommet til at se meget bedre ud, hvis det var blevet præget af de socialdemokratiske spareforslag fra september. Ikke meget bedre, tror jeg. Også socialdemokraterne tog jo fat på overførselsindkomsterne. De ville gøre et barskere indhug end den nuværende regering i u-landsbistanden. De ville heller ikke sætte laveste invalidepension ud af kraft, selv om der var flertal for det i folketinget, og de håbede også på en indkomstpølse, som ville betyde et dyk i reallønnen og sandsynligvis også voksende arbejdsløshed.

Men der var alligevel andre toner hos socialdemokraterne end hos regeringen. Der var stadig håb om jobskabelse og offentlig produktion. Der var trods løntrykkercirkulæ-